

Arrest

nr. 346 298 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 oktober 2023 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een visum voor lang verblijf, een zogenaamd humanitair visum, en daarvoor beroept zij zich op haar band met haar broer die intussen in België als vluchteling erkend werd.

1.2 Staande de aanvraagprocedure voegt verzoekende partij nog bijkomende documenten toe nadat er geoordeeld werd dat haar aanvraag onvolledig was.

1.3 Op 17 december 2025 besluit verwerende partij geen humanitair visum af te leveren aan verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Commentaar:

Aangezien de 22-jarige meerderjarige Syrische zus [S. H. H.] [XX/XX/XXX] zich bij haar broer [S. H. A.] [XX/XX/XXXX], in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor

betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Wij verwijzen naar het feit dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, §74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §33; EHRM 2 juni 2015, K.M. t. Zwitserland, §59). Hetzelfde geldt voor relaties tussen broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (RvV, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in

artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werd niet aangetoond dat de betrokkene in Syrië geen enkele inkomsten heeft. Bovendien werd er geen bewijs geleverd dat haar financiële onvermogen of het ontbreken van eigendommen aantoonde (cf. arresten van 18 juni 1987, Lebon, zaak 316/85; en van 9 januari 2007, Jia, zaak C-1/05). De financiële afhankelijkheid is bijgevolg niet aangetoond. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Alhoewel de toestand in Syrië nog instabiel is na de machtsovername van december 2024, blijft het aantal geweldplegingen ten opzichte van 2022 flink dalen. Ook het aantal mensen op de vlucht is in januari gedaald tot 12.000 (Syrian Arab Republic: Flash Update No. 11, No. 12, No. 13 on the Recent Developments in Syria, Regional Flash Update No. 15. Derhalve is niet aangetoond dat de betrokkene familiaal geïsoleerd is.

Evenmin is er bewijs dat zij hulpbehoevend is of arbeidsongeschikt werd verklaard, waardoor er geen sprake lijkt te zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die een positieve beoordeling van de discretionaire visumaanvraag zou rechtvaardigen. Overwegende dat het aan de aanvragers is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van hun situatie op het moment van de aanvraag, en dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt. Deze persoon moet uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken overleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RvV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019; Raad van State, arrest nr. 109.684 van 7 augustus 2002). Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

1.4 Op 15 januari 2026 legt verzoekende partij ter griffie een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 27 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend. In deze nota heeft verwerende partij zich verzet tegen een behandeling bij de louter schriftelijke procedure en dit op basis van de bepalingen van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een eerste middel werpt verzoekende partij de schending op van de materiële en de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“2.1 EERSTE MIDDEL: Schending van de motiveringsplicht:

7.-

Verzoekster werpt in zijn eerste middel onder meer de schending op van de materiële als de formele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsmede in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

8.-

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot algemene beschouwingen omtrent het discretionaire karakter van het humanitair visum en het ontbreken van een wettelijk recht op gezinshereniging tussen broer en zus.

Hoewel deze juridische uitgangspunten op zich niet worden betwist, kunnen zij op geen enkele wijze volstaan om een weigering van een humanitair visum te dragen zonder dat daar een concrete, individuele en feitelijke beoordeling van de situatie van verzoekende partij aan wordt gekoppeld.

De bestreden beslissing maakt evenwel niet inzichtelijk dat een dergelijke individuele beoordeling heeft plaatsgevonden. Zij blijft steken in abstracte vaststellingen en veralgemeningen, zonder aan te tonen dat de specifieke omstandigheden van verzoekende partij daadwerkelijk in rekening werden gebracht.

Zo wordt in de bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze ingegaan op:

- de jonge leeftijd van verzoekende partij;*
- haar alleenstaande situatie;;*
- haar actuele verblijfsomstandigheden in Syrië;*
- het ontbreken van een sociaal of familiaal vangnet ter plaatse;*

– de aard, intensiteit en feitelijke invulling van haar afhankelijkheidsrelatie met haar broer en andere familieleden die legaal in België verblijven, waaronder ook haar ouders.

Deze elementen zijn nochtans essentieel voor de beoordeling van een aanvraag tot humanitair visum en vormen precies de kern van de humanitaire overwegingen die verwerende partij geacht wordt te maken.

Door deze elementen niet concreet te analyseren, maar louter te stellen dat geen bewijs van financiële afhankelijkheid werd geleverd, reduceert verwerende partij het begrip “afhankelijkheid” tot een enge, formalistische en louter financiële invulling. Een dergelijke benadering miskent de realiteit van humanitaire dossiers, waarin afhankelijkheid zich vaak manifesteert onder de vorm van sociale, emotionele en feitelijke afhankelijkheid, zeker in conflictcontexten zoals deze van Syrië.

De motivering laat bijgevolg niet toe te begrijpen waarom precies de persoonlijke situatie van verzoekende partij niet als humanitair uitzonderlijk zou worden beschouwd, noch op welke wijze de aangehaalde elementen concreet werden gewogen.

9.-

De bestreden beslissing vertoont bovendien een innerlijke tegenstrijdigheid die haar motivering verder ondergraaft.

Enerzijds erkent verwerende partij expliciet dat de situatie in Syrië instabiel blijft, zelfs na recente politieke ontwikkelingen. Anderzijds wordt zonder verdere toelichting geconcludeerd dat deze instabiliteit geen uitzonderlijke humanitaire omstandigheden oplevert die een positieve beoordeling van de aanvraag zouden kunnen rechtvaardigen.

Deze redenering is manifest onvoldoende gemotiveerd. Indien wordt erkend dat de algemene situatie precair en instabiel is, kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat deze situatie voor verzoekende partij geen ernstige gevolgen heeft, zonder een individuele toetsing van haar concrete leefomstandigheden.

De bestreden beslissing laat volledig na uit te leggen waarom de erkende instabiliteit in Syrië voor verzoekende partij geen relevante impact zou hebben, gelet op haar leeftijd, haar alleenstaande positie en het ontbreken van beschermende structuren. Hierdoor blijft de motivering op dit punt louter declaratoir en niet draagkrachtig.

Daarnaast wordt van verzoekende partij verwacht dat zij bewijzen voorlegt omtrent haar financiële situatie, haar afhankelijkheid en haar kwetsbaarheid, terwijl verwerende partij geen enkele rekening houdt met de objectieve moeilijkheden om dergelijke bewijzen te verzamelen in een context als Syrië.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom deze bewijsvereisten redelijk en proportioneel zouden zijn, noch waarom geen rekening wordt gehouden met de structurele beperkingen waarmee personen in conflictgebieden worden geconfronteerd.

Door deze objectieve context volledig buiten beschouwing te laten, legt verwerende partij een onredelijke en disproportionele bewijslast op aan verzoekende partij, zonder dit ook maar enigszins te verantwoorden in haar motivering.

10.-

De bestreden beslissing bevat geen afdoende, concrete en draagkrachtige motivering die de weigering van het humanitair visum kan schragen. Zij vertrekt van abstracte juridische uitgangspunten, zonder deze te vertalen naar een individuele beoordeling van de specifieke situatie van verzoekende partij.

Door geen rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, door het begrip afhankelijkheid op een onredzaam en formalistisch wijze te benaderen en door tegenstrijdige en onvolledige motieven aan te voeren, miskent verwerende partij zowel de formele als de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is derhalve gegrond.”

In haar tweede middel zet verzoekende partij de schending uitéén van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel wordt als volgt beargumenteerd:

“2.2 TWEEDE MIDDEL: Schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel

11.-

Verzoekster roept eveneens de schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel in. Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

12.-

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij geen daadwerkelijk en diepgaand onderzoek heeft verricht naar de concrete en actuele leefomstandigheden van verzoekende partij.

De beslissing steunt hoofdzakelijk op algemene overwegingen omtrent de discretionaire aard van het humanitair visum en op abstracte landeninformatie, zonder deze elementen te confronteren met de individuele situatie van verzoekende partij.

Zo blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verwerende partij ernstig heeft onderzocht:

- hoe verzoekende partij haar dagelijks leven in Syrië concreet organiseert;*
- welke reële bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft;*
- in welke mate zij bescherming of ondersteuning geniet van familieleden ter plaatse;*
- welke risico's en onzekerheden zij als jonge alleenstaande vrouw in een instabiele context loopt;*
- welke rol haar broer in België daadwerkelijk speelt in haar levensonderhoud en toekomstperspectief.*

Door deze essentiële elementen niet te onderzoeken, heeft verwerende partij nagelaten zich een volledig en correct beeld te vormen van de feitelijke situatie van verzoekende partij, hetgeen een duidelijke schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een zorgvuldige administratie had minstens moeten nagaan of de door verzoekende partij aangehaalde kwetsbaarheid en afhankelijkheid, in hun geheel beschouwd, een humanitaire noodsituatie vormen die een afwijking van het algemene kader rechtvaardigt.

13.-

Verwerende partij hanteert in de bestreden beslissing een abstracte en afstandelijke benadering, waarbij zij de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij herleidt tot louter formele criteria.

Het feit dat verzoekende partij jong, alleenstaand en zonder structureel sociaal vangnet is, wordt niet als een relevante kwetsbaarheidsfactor beschouwd, terwijl deze elementen net cruciaal zijn in het kader van een humanitaire beoordeling.

De beslissing miskent bovendien dat kwetsbaarheid niet noodzakelijk moet blijken uit medische attesten of formele erkenningen, maar ook kan voortvloeien uit een cumulatie van omstandigheden, waaronder leeftijd, gender, socio-economische context en familiale isolatie.

Door deze realiteit te negeren en geen holistische beoordeling te maken, heeft verwerende partij haar beoordelingsbevoegdheid op een onzorgvuldige wijze aangewend.

14.-

De bestreden beslissing getuigt bovendien van een kennelijk onredelijke belangenafweging.

Eenzijds wordt het algemeen belang van een restrictief migratiebeleid impliciet vooropgesteld, zonder dit concreet te motiveren. Anderzijds worden de ernstige en verregaande gevolgen van de weigering voor verzoekende partij nauwelijks of niet in rekening gebracht.

De weigering van het humanitair visum heeft voor verzoekende partij tot gevolg dat zij:

- in een instabiele en onzekere context moet blijven;*
- gescheiden blijft van haar enige referentiepersoon en steunfiguur;*
- verstoken blijft van elk realistisch perspectief op veiligheid en stabiliteit.*

Geen enkel element in de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij deze gevolgen daadwerkelijk heeft afgewogen tegen het nagestreefde doel van haar beleid. Een dergelijke eenzijdige benadering leidt tot een beslissing die onevenredig zwaar doorweegt op verzoekende partij.

Een redelijk handelend bestuur had, gelet op de samenloop van omstandigheden, minstens een meer genuanceerde en evenwichtige beoordeling moeten maken, of bijkomend onderzoek moeten verrichten alvorens tot een weigering over te gaan.

15.-

Hoewel de afgifte van een humanitair visum tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij behoort, betekent dit geenszins dat deze bevoegdheid ongelimiteerd kan worden aangewend.

Discretionaire bevoegdheid impliceert niet willekeur. Zij moet steeds worden uitgeoefend binnen de grenzen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Door zonder voldoende onderzoek, zonder reële belangenafweging en zonder rekening te houden met de concrete kwetsbaarheid van verzoekende partij te beslissen tot weigering, heeft verwerende partij de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid overschreden.

De bestreden beslissing werd genomen zonder een zorgvuldig en volledig feitenonderzoek en zonder een redelijke afweging van de betrokken belangen. Zij steunt op een abstracte en formalistische benadering die geen recht doet aan de concrete situatie van verzoekende partij.

Aldus schendt de bestreden beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is derhalve gegrond.”

In haar derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM waarbij zij dit middel als volgt uit één zet:

“2.3 DERDE MIDDEL: Schending van artikel 8 E.V.R.M.

16.-

Verzoekster roept eveneens de schending van artikel 8 E.V.R.M. in.

Doordat artikel 8 lid 1 E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Terwijl de bestreden beslissing visumaanvraag van verzoekster weigert en die van haar zoontje toekent op dezelfde dag.

Zodat de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk werd genomen in strijd met het recht van verzoekster op een eerbiediging van haar privé, familie- en gezinsleven en het door artikel 8 lid 1 EVRM gewaarborgd recht op een gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt.

Door verzoekster een visum te weigeren, ontnemt de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster de mogelijkheid om haar gezinsleven verder uit te bouwen en op een behoorlijke manier in stand te houden.

17.-

In casu is onmiskenbaar sprake van een door artikel 8 EVRM beschermd privé- en gezinsleven.

Verzoekende partij onderhoudt een hechte en duurzame familiale band met haar broer, haar ouders en andere familieleden die legaal in België verblijft. Deze band vormt niet enkel een affectieve relatie, maar heeft een feitelijke en functionele invulling, waarbij haar broer fungeert als haar belangrijkste – en in de praktijk enige referentiepersoon en steunfiguur.

De afhankelijkheid van verzoekende partij ten aanzien van haar broer vloeit voort uit een samenloop van objectieve omstandigheden, waaronder:

- haar jonge leeftijd;*
- haar alleenstaande situatie;*
- het ontbreken van een stabiel sociaal en familiaal vangnet in Syrië; – haar kwetsbare positie in een langdurig instabiele en onveilige context; – haar gebrek aan perspectief op een menswaardig bestaan ter plaatse.*

Deze elementen overstijgen duidelijk de gebruikelijke affectieve banden tussen volwassen familieleden en wijzen op een reële afhankelijkheidsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarnaast valt ook het privéleven van verzoekende partij onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Het begrip privéleven omvat immers het recht om relaties aan te gaan en te onderhouden, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling, veiligheid en menselijke waardigheid. Door verzoekende partij structureel af te snijden van haar enige perspectief op stabiliteit en bescherming, wordt ook haar privéleven ernstig aangetast.

De weigering van het humanitair visum vormt een inmenging in het door artikel 8 EVRM beschermde recht op privé- en gezinsleven, minstens een weigering om een positieve verplichting na te komen. Door de bestreden beslissing wordt verzoekende partij immers definitief verhinderd om haar gezinsleven met haar broer daadwerkelijk te beleven en haar privéleven op een menswaardige en veilige wijze te ontplooien. In dergelijke gevallen is verwerende partij gehouden tot een zorgvuldige en concrete belangenafweging, waarbij zij dient na te gaan of de weigering proportioneel is in het licht van de betrokken belangen.

18.-

De bestreden beslissing bevat geen enkele daadwerkelijke proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij beperkt zich tot de vaststelling dat:

– gezinshereniging tussen broer en zus niet wettelijk is voorzien; – geen bewijs van financiële afhankelijkheid werd geleverd.

Een dergelijke redenering miskent de vereisten van artikel 8 EVRM. Het louter ontbreken van een wettelijk recht op gezinshereniging ontslaat de overheid niet van haar verplichting om na te gaan of de weigering, gelet op de concrete omstandigheden van het dossier, evenredig is.

De bestreden beslissing toont op geen enkel moment aan dat:

*– de ernst van de gevolgen voor verzoekende partij werd onderzocht;
– alternatieve, minder ingrijpende maatregelen werden overwogen;
– een afweging werd gemaakt tussen het algemeen belang en het fundamentele recht van verzoekende partij op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.*

Door deze afweging niet te maken, handelt verwerende partij in strijd met het proportionaliteitsbeginsel dat inherent is aan artikel 8 EVRM.

19.-

De gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekende partij zijn uitermate zwaar en verstrekkend. Zij wordt gedwongen om te blijven leven in een context van structurele onzekerheid en instabiliteit, zonder perspectief op bescherming, ondersteuning of persoonlijke ontplooiing. Tegelijk wordt zij afgesneden van haar enige reële familiale steunfiguur.

Daartegenover staat geen concreet gemotiveerd algemeen belang dat deze inmenging kan rechtvaardigen. De bestreden beslissing bevat geen aanwijzing dat de toelating van verzoekende partij een reëel risico zou vormen voor de openbare orde, de volksgezondheid of andere zwaarwichtige belangen.

De inmenging is derhalve onevenredig en kan niet worden beschouwd als noodzakelijk in een democratische samenleving.

Een mogelijke weigering van de visumaanvraag zou er voor zorgen dat zij gescheiden wordt van haar broer en andere familieleden.

Dergelijke beslissing is hoe dan ook niet evenredig met haar recht op eerbiediging van gezins- en familieleden. De beslissing van verweerster schendt duidelijk het proportionaliteitsbeginsel.

Dit middel is derhalve gegrond.

2. Besluit

20.-

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot duidelijk ten onrechte tot weigering van de visumaanvraag van verzoekster. De motieven die door de gemachtigde van de Minister in de kwestieuze beslissing die werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van haar beslissing.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de bestreden beslissing. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast en uitdrukkelijk wordt vermeld. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite. Deze uiteenzetting verschaft verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet besluit de bestreden beslissing dat er aan verzoekende partij geen zogenaamd humanitair visum afgeleverd kan worden.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt daarbij dat:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat verzoekende partij geen beroep kan doen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet wat zij in haar verzoekschrift ook niet ontkend.

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dan weer welke de praktische modaliteiten zijn van een eventuele machtiging tot verblijf.

3.8 Eerst en vooral merkt de Raad op dat in het kader van een aanvraag voor een visum het aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk visum toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden. Verwerende partij is er bijgevolg niet toe gehouden om desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen bij eventuele onduidelijkheden of onvolledigheden.

3.9 Verzoekende partij stelt verder dan wel in haar verzoekschrift dat zij zich wel degelijk in een bijzondere humanitaire situatie zou bevinden. Verzoekende partij volhardt daarmee in haar eerdere verklaringen en meent bijgevolg dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet voor het bekomen van een visum. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.10 Verzoekende partij meent dat er geen rekening gehouden werd met haar persoonlijke situatie. Daarvoor verwijst zij naar haar jonge leeftijd, het feit dat zij alleenstaand is, dat haar verblijf in Syrië momenteel moeilijk zou zijn, dat zij geen sociaal of familiaal vangnet meer heeft en afhankelijk is van haar broer en ouders die in België verblijven.

De Raad moet echter vaststellen dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot algemene overwegingen en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt. Er wordt wel degelijk nader ingegaan op de beweerde afhankelijkheid van haar in België verblijvende broer. Bij gebreke aan gegevens die deze afhankelijkheid of haar financieel onvermogen aantonen, heeft verwerende partij geoordeeld dat dit element niet bewezen is. De Raad kan enkel vaststellen dat er in dit verband inderdaad geen stukken voorgebracht werden door verzoekende partij.

Verzoekende partij geeft aan dat zij in Syrië, waarvan zij aangeeft dat het nog steeds een conflictgebied is, moeilijkheden ondervindt om aan voldoende stukken te geraken. Wat deze moeilijkheden echter zijn en wat dit concreet betekent voor verzoekende partij blijkt opnieuw niet uit haar betoog. Uit ditzelfde betoog blijkt al evenmin dat de gevolgtrekkingen van verwerende partij foutief, onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn en toont zij het tegendeel niet aan. Bovendien voert zij dit element blijkbaar ook slechts nu voor het eerst aan. Dit geldt eveneens voor het op de zitting voor het eerst opgeworpen sektarisch geweld in Syrië waarbij de Raad ook wijst op het verzoek om internationale bescherming dat intussen werd ingediend door verzoekende partij.

In dezelfde zin werpt verzoekende partij op dat zij familiaal geïsoleerd zou zijn en niet meer zou beschikken over een familiaal of sociaal vangnet. Opnieuw blijkt niet uit het administratief dossier dat er voorheen ook maar enig stuk werd voorgelegd waaruit dit zou moeten blijken. Opnieuw blijkt niet dat de beslissing van verwerende partij niet aansluit bij de feitelijke elementen in het dossier en/of onzorgvuldig of onredelijk genomen werd.

De bestreden beslissing is dan ook geenszins herleid tot louter formele criteria of willekeur. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing de elementen afweegt zoals deze ook door verzoekende partij werden opgeworpen.

3.11 Verzoekende partij is van mening dat haar gezinsleven aangetast zou worden door de bestreden beslissing. Zij verwijst daarvoor naar de bescherming volgend uit artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat verzoekende partij zich nog steeds in het land van herkomst bevindt, waardoor de bestreden beslissing, voor zover er al sprake zou zijn van een gezinsleven, niet tot gevolg kan hebben dat het gezinsleven zou worden onderbroken vermits de huidige wijze van gezinsleven nog steeds hetzelfde blijft. Het staat de verzoekende partij desgevallend toe een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij eventueel tegemoet komt aan de opmerkingen in de voorliggende bestreden beslissing. In

afwachting kan het gezinsleven verder gezet worden via de moderne communicatiemiddelen wat blijkens de stukken in het administratief dossier ook nu gebeurt. Zo verzoekende partij kan aantonen dat zij aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoet, zal er eveneens slechts sprake zijn van een tijdelijke situatie. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.12 Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied zonder meer toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

3.13 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------